

Пише
Бранко
КОПУНОВИЋ

ДРУЖЕЊЕ СА ЖИВОТОМ

Многи људи осетили су горчину носталгије за родним крајем, а тек мали број њих успео је да му се врати на начин какав је наумио пре него што се отиснуо у свет. Данас се, притиснути којекаквим лошим препорукама, све ређе одлучују на повратак у своју земљу, а још ређе да свој иметак уложи у њен развој. Слушамо лоше вести са берзе, динар нам стоји час овако, час онако, страни инвеститори, иако присутни код нас, све теже дреше кесу. Добро, када странци дижу обрве, шта је са нашим људима који најављују свој повратак из белог света?

Прави пример патриотске одлуке, ма како то звучало, донео је господин Душан Васиљевић, успешан бизнисмен, енергичан, марљив и упоран човек. Јер, да није такав не би у далекој Јужној Африци стекао позамашан капитал. Његово богатство, сасвим легално стечено, не огледа се само у новцу, већ у великој и сложној породици, чији је понос десеторо деце.

Елем, Душан нам се вратио и дај боже да је више таквих Срба. Поље нашег виноградарства биће оплемењено његовим искуством у вођењу послова и здравим капиталом. Његово десеторо деце, погони који ће запошљавати раднике без посла и човек таквог кова прави су дар земљи Србији. Господин Васиљевић је одмах препознао и потребу да се инвестира у младе, њихово школовање и посао. Изразио је спремност да то учини, па ће на тај начин подстаћи оне који желе да уче да и остану у својој земљи.

Уместо често безразложног трвења потребна нам је слога. Истинска, безрезервна, искрена. Слога на коју нас често позива патријарх Павле, ма како се звали и ма којој вери припадали. Не може нам нико бити већи кочничар него што смо сами себи. Ех, да нам се тај усуд скине с врата...

Често се чују притужбе на рад лекара, помињу се корупција, штрајкови, несавестан рад... Тек понегде и понекад истакну се ликови људи у белим мантилима, њихова стручност, пожртвовање, људске вредности...

Медицина је прва и највећа љубав доктора Данила Војводића, легенде Студентске поликлинике у Београду. Његов посао је велико дружење са животом који га је водио преко свих паралела и меридијана. Описујући догађаје и људе које је сретао, написао је петнаест романа. Као бродски лекар опловио је мора и океане. Насред Атлантика извео је тешку операцију и спасао живот тешко повређеном морнару. Од ујака је, каже, наследио дар за сликарство, па се његови пејзажи, нарочито призор Дечана, дуго памте и боје душу питомим тоновима.

Има пријатеље по целом свету, био је у друштву Софије Лорен, Изабеле Ађани, Жана Пола Белмонда... Наочити доктор је својеврсни амбасадор наше земље.

Свака пловидба бродом је прича за себе, што су дуже, догађаји су узбудљивији. На једном таквом путовању, некадашња мис Немачке запазила је нашег Данила. Није скидала поглед са шармантног доктора све док га није позвала на плес. Игра са заносном дамом, пуном темперамента, бацила га је у њен очаравајући загрљај. У врелој ноћи обећала му је љубав до краја живота, а он је поверовао како је то прст судбине који показује на њу. Ујутру је брод пристао у велику луку. Са изласком сунца нестала је магија. Без трага је отпловила лепотица из снова. И то је живот...

Његова велика пасија јесте позориште. Воли „даске које живот значе“, глумце и режисере. Лекар је чувеног „Атељеа 212“. Зна колико су уметници изложени стресу и свакојаким напорима, зато и брине о њиховом здрављу. За време боравка у Венецуели, свако вече је дежурвао иза сцене. Убрзо је научио текст представе напамет па је дошао у искушење да шапуће.

На свом радном месту чувар је здравља академских грађана. И сам је био успешан студент па зна да многи не долазе само по рецепт или на контролу. Лепа реч је драгоценост, охрабрење такође. А где би бољи савет саслушали него код свог омиљеног лекара...

Свих је дана Лука Станојевић из Горњег Грабовика, покрај Крагујевца, добио од сина мип. Сазнање које се, само по себи, не би могло назвати вест да није наставка или увода у целу истину. Наиме, Лука је тек ове јесени положио возачки испит иако је на његовом животном конту 75 лета. Пред строгом комисијом положио је из првог покушаја, што мало коме полази за руком. Упоран и темељан, каквог га је бог дао, вољано се припремио у сваком погледу. Искусни саобраћајни полицајци кажу да одавно нису имали тако доброг кандидата. Беспрекорног.

Шта је претходило епизоди? Живот који га није мазео, тежак рад и још теже стицање. Са својом животном сапутницом Динком има четворо деце, на које је поносан – на њихово школовање, одрастање. Три ћерке су лекари, син пословни човек. Вазда је нешто било прече. Е, онда је син решио да се одужи оцу, уплатио му обуку и купио теренско возило. Сада ће Лука да провоза своју госпођу пут Лучана и Ариља да обиђу родбину и застану успут, тамо где се душа напаја лепотом и изворском водом. О томе су маштали док су били млади.

Ето доказа да никада није касно... ■